

Vesna Furlanič Valentinčič

Pesmi

Mlada noč si že nadeva krono dneva

Tiho polaga ptičja mati svoje otroke
v gnezda daljav, v gnezda pozabljenih ur.

Mlada noč si že nadeva krono dneva
in biseri rosnih kapelj so njeni zobje.

Temni dvojček

Polovica smehljajočega obraza
me gleda z neba.

Kje je druga polovica,
temni dvojček,
temna sestra ponorelega srca.

Strašna je v oči divjadi položena noč (nemezis)

Prekrit z mešički rosnih kapelj
prisluškuje veter
dihu prejšnjega večera,
ki v gladino ribnika je vpet.

In v njegovem kristalnem naročju
se pozibavajo
kriki divjih živali
kakor ladja na razburkanem morju.

V naročju obnemelih gradov
odzvanjajo klici obnemoglih ptic.

Strašna je v oči divjadi
položena noč,
kjer samo Nemezis podpira trudne oboke
zoglanelih arkad.

Tisočletno drevo, trdnjava pokončnosti

Tam, kjer se skalnati poljubi
združijo z onemelo vodo
in kjer se drobijo kristali neminljivosti
na gladini vzhodnega brega,
je lahkotnost oblakov
prepredena z glasovi padajočih
senc.

In kakor kipijo razdalje zmeraj
v razpotje duha, jadrajo vojščaki budnosti
v belini nebesne posode.

V smaragdnih rekah odsevajo
brezkončne poti že davno izginulih ljudstev.

Se razširjajo krila nad prepadi
pozabljivosti.

In ko v zamahu roke
pade tisočletno drevo, trdnjava pokončnosti,
v stoječe meglice brezdanjega neba,
se iz prsi kamnitega morja zasliši
bučanje večne besede.